

## Актуальні проблеми модернізації публічної адміністрації

**Патентна Н.С.**, студент ННІПІ НАВС

*Науковий керівник:* кандидат юридичних наук Булик І.Л.

Досить актуальним на сьогодні є питання модернізації публічної адміністрації. Аналіз становлення української державної влади в період посткомуністичної модернізації суспільства свідчить, що реформування проводилося ривками. в складній політичній боротьбі, за відсутності єдиної рамкової концепції.

Поняття «публічна адміністрація» досить часто зустрічається в нормативно-правових актах і працях багатьох науковців, але на даний момент не сформульовано єдиного підходу щодо його визначення.

Публічна адміністрація – це організація та діяльність органів і установ, які підпорядковані політичній владі та забезпечують виконання законів, діючи в публічних інтересах, і наділені прерогативами публічної влади [1, с. 126].

Модернізація публічної адміністрації є складним і тривалим процесом. Говорячи про модернізацію публічної адміністрації, потрібно мати на увазі, що мова йде не лише про територіальну структуру, адміністративну юрисдикцію, чисельність працівників та методи діяльності, а основу проведення комплексних реформ в державі. Отже, ця модернізація має здійснюватися за стратегією, основою для якої є принципи європейського адміністративного простору та концепції відкритого і ефективного управління.

Тому, при розгляді даного поняття виникає велика кількість не вирішених проблем.

По-перше, немає чітко визначеної законодавчої бази, яка б врегульовувала дане питання. Сюди відносять також відсутність чітко визначеного правового та організаційного забезпечення діяльності публічної адміністрації.

По-друге, присутній низький рівень національної свідомості політиків, що призводить до зловживань, корупційності (не лише і не скільки хабарництва, а політична корупція та кумівство), що також гальмує процес модернізації публічної адміністрації.

Проблематичним також є законодавче врегулювання процедури відносин чиновників із приватними особами в сфері адміністративних послуг, прийняття ініціативних рішень (які стосуються інтересів приватних осіб), застосування адміністративних стягнень; упорядкування платежів в адміністративних відносинах на основі єдиного адміністративного збору; законодавче гарантування доступу до публічної інформації; створення універсамів адміністративних послуг; розвиток електронного врядування.

Важливим в модернізації є те, що вона відбувається паралельно із розвитком суспільства, будучи неодмінною складовою частиною цього важкого процесу реформ. Як правило, така стратегія модернізації публічної адміністрації поєднується із євроінтеграційними процесами та пов'язаними з цим програмами соціально-економічних та демократичних перетворень. Відправною точкою модернізації повинно бути розуміння,

що без сильних, стабільних та професійних інститутів публічної адміністрації неможливо досягти бажаних результатів в жодній із областей суспільства [1, с.78].

При виборі моделі публічного управління насамперед повинні бути враховані глобалізаційні процеси та викликані ними зміни в управлінні, а також національні особливості. Досягнення оптимального співвідношення між ними потребує значної теоретичної роботи та практичної перевірки пропозицій вчених. Тому дискусійним залишається питання щодо переваг чи недоліків від ранішого чи пізнішого початку реформ [3].

Теоретично відомо, що процес модернізації публічної адміністрації повинен мати три такі риси: по-перше, модернізації мусять передувати широкі публічні дебати та вивчення експертами пропонованої моделі змін та її відповідності інтересам громадян; по-друге, реформування адміністрації повинно мати системний і стратегічний характер, а не інструментальний та терміновий; по-третє, необхідно усвідомити, що якісна модернізація публічної адміністрації та її діяльність неможливі без досягнення політиками принципової згоди щодо мети та результатів її реформування.

Метою модернізації публічної адміністрації повинно бути забезпечення високої якості послуг для громадян, стабільного поступального розвитку суспільства і держави, здатність до сприймання та реалізації суспільних потреб та досягнення європейських стандартів і цінностей в сфері суспільного життя, таких як верховенство права, ефективність, прозорість, відповідальність тощо [2, с. 23].

Найважливішим висновком дослідження є переконання в можливості і необхідності модернізації публічної адміністрації України на базі принципів європейського адміністративного простору. Це повинно бути спільним завданням громадянського суспільства та політичної влади. Реформи мають ініціюватися та здійснюватися централізовано, але впровадження сучасних технологій управління може проводитися і на регіональному та місцевому рівні, що підтверджено як зарубіжною, так і вітчизняною практикою, в тому числі й на базі наших пропозицій.

*Список використаних джерел:*

1. Кравцова Т. М. Поняття та принципи діяльності публічної адміністрації / Т. М. Кравцова, А. В. Солонар // Форум права. – 2010. – № 4. – С. 522–525.

2. Друцұл Т. Поняття органів публічної адміністрації як складової частини державного апарату / Т. Друцұл // Підприємництво, господарство і право : науково-практичний господарсько-правовий журнал. - 2012. - № 5. - С. 21-24.

3. Концепція реформування публічної адміністрації в Україні – [Електронний ресурс]. – Режим

доступу: [http://www.pravo.org.ua/files/stat/Concept\\_public\\_administration.pdf](http://www.pravo.org.ua/files/stat/Concept_public_administration.pdf)

### **Реформування вищої освіти в умовах євроінтеграції**

**Пачевська В.І.**, студент ННІПІ НАВС

*Науковий керівник:* кандидат юридичних наук Булик І.Л.

Завданням законодавства України про освіту визначено врегулювання суспільних відносин у галузі навчання, виховання, професійної, наукової, загальнокультурної підготовки громадян.